

Literatura dla rodziców

1. A. Bandura; R. Walters: Agresja w okresie dorastania W-wa 1968r.
2. Róża Bryłka (Orzysz): Wpływ rodziny na powstawanie agresji u dzieci.
3. S. Garczyński: Potrzeby psychiczne - niedosyt zaspokojenia W-wa 1972r.
4. M. Ziemska: Rodzina i dziecko W-wa 1980r. PWN.
5. Strona internetowa www.dziekowsieci.pl

ZAPAMIĘTAJ:

„Dziecko kochamy nie za to jakie jest,
lecz za to, że jest”.

R. Campbell

Redakcyjna stopka

Wydawca: Szkoła Podstawowa nr 4 w Jarosławiu,
ul. Żeromskiego 4, tel. (016) 621 12 48

Zespół redakcyjny:

Pedagog szkolny: Aneta Kisiel

Skład komputerowy: Grzegorz Kulas

Zobacz nas w Internecie: www.sp4j.prv.pl

Styczeń 2009r.

CZWÓRKA

Szkoła Podstawowa nr 4 im. Stefana Żeromskiego w Jarosławiu

SZKOLNY BIULETYN RODZICA

AGRESJA

W biuletynie:

- Agresja wśród dzieci – reakcje rodziców.
- Wychowywać bez przemocy.
- ABC ... wychowania bez agresji i przemocy.
- Zagrożenia wynikające z dostępu do Internetu.
- Literatura dla rodziców.

W związku z realizacją wewnątrzszkolnej kampanii „Szkoła bez przemocy”, bieżący numer *Biuletynu Rodzica poświęcony został problematyce agresji i przemocy.*

AGRESJA WŚRÓD DZIECI - REAKCJE RODZICÓW

Dzieci, nawet najbardziej przez nas chronione, stykają się z przemocą. Nie można ich od niej odizolować. Jeśli już nawet zabronimy im oglądać większość programów telewizyjnych, to spotkają ją w bajkach dla dzieci. Jeśli nie kupujemy im gier komputerowych, to słyszą jak relacjonują je sobie koledzy. Jeśli ograniczymy kontakty z "nieodpowiednimi" według nas rówieśnikami, to spotkają ich szkole. A na to już nie mamy wpływu. Gdy dziecko opowie w domu, o jakimś przejawie agresji, którego było świadkiem, a zwłaszcza, gdy w nim uczestniczyło, to do nas należy:

- wysłuchanie tego, co mówi dziecko,
- zebranie informacji i ustalenie faktów,
- w przypadkach drastycznych - skontaktowanie się ze szkołą (ewentualnie policją),
- pokazanie dziecku, że dorośli potrafią działać, że potrafią wielu sytuacjom zaradzić.

Mamy pomóc dziecku się przed nami otworzyć, stwarzając życzliwą atmosferę w domu. Dziecko nie powie nam prawdy, jeśli boi się, że ojciec nazwie je mięczakiem, albo, że mama będzie się martwić. Może też w nas nie wierzyć, bać się naszej bezradności, albo sztywności zasad. Podczas rozmowy:

- nie krytykujemy dziecka,
- nie wymagamy, by było zawsze bohaterem, nie zachęcamy do „stawiania się” silniejszemu. Mówmy o innych możliwościach - ucieczka, wołanie o ratunek, prośenie o pomoc dorosłych,
- nie wykiwajmy dziecka, że zachowało się jak ofiara.

Gdy dziecko nic nie mówi, ale zachowuje się w naszym odczuciu jakoś dziwnie, to przypatrzmy się mu, by nie przeoczyć sygnałów lęku.

Może:

- boi się pójść do szkoły,

ABC ... WYCHOWANIA BEZ AGRESJI I PRZEMOCY

JAK POMÓC DZIECKU, ABY RADZIŁO SOBIE WŁASNYMI UCZUCIAMI?

1. Słuchaj dziecka spokojnie i z uwagą
2. Postaraj się nazwać uczucie, którego dziecko doświadcza: *to przykre, denerwujące itp...*
3. Zaakceptuj jego uczucia słowami: *rozumiem, wiem itp...*
4. Staraj się ograniczać i eliminować pewne działania dziecka np. „*Widzę, że jesteś zły, ale powiedz to słowami, a nie pięściami...*”

ABY ZACHĘCIĆ DZIECKO DO WSPÓŁPRACY:

1. Opisz, co widzisz, lub przedstaw problem: *”W pokoju jest bałagan..”*
2. Udziel informacji: *”Ten nieporządek powinien zniknąć”*
3. Powiedz to przy użyciu jak najmniejszej ilości słów słowem.
4. Porozmawiaj o swoich uczuciach: *„Nie lubię, gdy nasz dom tak wygląda, to mnie denerwuje.”*

ZAMIAST KARANIA:

1. Wyraż swoje uczucia nie atakując charakteru dziecka. *„Jestem niezadowolona, że dostałeś złą ocenę ze sprawdzianu...”*
2. Określ swoje oczekiwania. *„Oczekuję, że poprawisz tę ocenę, lub postarasz się jeszcze raz powtórzyć ten materiał...”*
3. Wskaż dziecku jak może naprawić zło.
4. Zaproponuj jakiś wybór. *„Możesz zacząć powtarzać materiał już dziś, lub od jutra...”*
5. Wspólnie rozwiąż problem. *” Możemy razem poćwiczyć to mnożenie..”*

Większość przypadków krzywdzenia dzieci pozostaje jednak tajemnicą rodzinną. Przemoc domowa może wyrządzić dziecku szkody fizyczne, emocjonalne i poznawcze., ich rozmiar jest uzależniony m.in. od wieku i czynników sytuacyjnych tj. wsparcie otoczenia.

Skutki możemy podzielić na:

- krótkoterminowe: lęki, zaburzenia łaknienia, zaburzenia snu, obniżony nastrój, apatia, depresja, nadmierna potrzeba uczuć, bądź odwrotnie – zamknięcie się w sobie, agresja, autodestrukcja, izolowanie się, niepokój, problemy szkolne, zaburzenia kontroli czynności fizjologicznych, jękanie się;
- skutki długotrwałe, to takie, które przejawiają się w życiu dorosłym. Osoby takie mogą nigdy nie nadrobić zaległości w nauce, lub nie nauczyć się umiejętności nawiązywania prawidłowych relacji z innymi ludźmi. Wzorce wyniesione z domu mogą przyczynić się do wchodzenia w związki oparte na przemocy. Sposobem ucieczki od problemów może być nadużywanie alkoholu i narkotyków.

Istnieje wiele powodów dla których nie należy bić dzieci. Przede wszystkim dlatego, że sprawia to dziecku ból i cierpienie, poniża je i uczy, że racja jest po stronie silniejszego, a gdy kończą się racjonalne argumenty dozwolone jest użycie siły. Wyniki badań wykazały, że od rodziców w ogromnym stopniu zależy, jak kształtuje się osobowość dziecka. Jeśli rodzice wykazują nasilenie niepożądanych wychowawczo postaw, mogą one doprowadzić do zachwiania równowagi psychicznej dziecka, a w konsekwencji do zaburzeń emocjonalnych. Istnieje też związek pomiędzy brakiem u dziecka poczucia bezpieczeństwa i miłości w rodzinie, a pojawieniem się u niego agresji. Agresja u dzieci może być też mechanizmem obronnym, próbą zmuszania rodziców, do zwrócenia na nich uwagi. Przeważająca większość rodziców dzieci agresywnych, to osoby dyscyplinujące dzieci za pomocą krzyku i kar fizycznych. W oparciu o badania można wyciągnąć następujące wnioski

1. Istnieje ogromny związek pomiędzy agresją rodziców, a takimi samymi zachowaniami ich dzieci.
2. Przytłaczająca większość ojców agresywnych i równie ogromna liczba agresywnych matek, to niekwestionowana przyczyna agresywności dzieci, powielany przez nie model agresywnych interakcji.
3. Bardzo duży odsetek dzieci agresywnych nie czuje się w swych rodzinach bezpiecznie i deklaruje chęć wprowadzenia w nich zmian właśnie w celu zaspokojenia potrzeby bezpieczeństwa i miłości.

Często rodzic zamiast uczyć dziecko właściwych postaw i relacji z otaczającym światem przyczynia się do powstawania tzw. biernej agresji. Jest to podświadoma determinacja dziecka, aby zrobić na złość osobie uosabiającej autorytet (nauczyciel, rodzic...). Rodzice często wpadają w pułapkę kar: im bardziej karzą dziecko tym większy gniew wywołują i tym bardziej robi im ono na złość, oczywiście nieświadomie. Bierna agresja czyli tzw. robienie na złość jest efektem braku umiejętności werbalnego sposobu wyrażania złości. Dorośli sami nie dopuszczają do tego, aby dziecko rozwinęło w sobie tę umiejętność- kiedy wyraża ono złość odbierane jest to przez dorosłego jako brak szacunku, wtedy zazwyczaj odpowiada on w sposób równie agresywny, tymczasem jest to jedyna okazja, aby nauczyć dziecko, że gniew, złość, są czymś naturalnym i należy je uzewnętrzniać, ale ważne jest by był to odpowiedni sposób.

Najważniejsze w stosunku rodzica do dziecka są **grzeczność i stanowczość** – kierując się nimi rodzic nie popełni błędu i nie sprowokuje problemów, które powrócą w przyszłości.

Komputer- przyjaciel, czy wróg? Rewolucja informatyczna niesie ze sobą wiele niebezpieczeństw. Dlatego tak istotne jest, aby w sposób właściwy i rozsądny korzystać z komputera oraz Internetu.

ZAGROŻENIA WYNIKAJĄCE Z DOSTĘPU DO INTERNETU – przygotował G. Kulas

O PROBLEMIE

Internet jest nieocenionym narzędziem komunikacji, edukacji i rozrywki. Każdy znajdzie w nim coś dla siebie, jego zalety można długo wymieniać. Niestety z korzystaniem z Internetu wiążą się także rozmaite zagrożenia (np. oszustwa, kradzieże, itp.). Szczególnie ważną kategorię stanowią zagrożenia dla najmłodszych użytkowników Sieci. Dzieci narażone są na kontakt z niebezpiecznymi przestępcami, których w Internecie nie brakuje. Kontakt z pornografią, czy materiałami nasyconymi przemocą może trwale odbić się na psychice dziecka. Równie niebezpieczny dla najmłodszych jest kontakt online z dorosłymi, podającymi się za dzieci lub w inny sposób próbującymi zdobyć zaufanie dziecka. Kontakty takie mają często kontekst seksualny. Przeważnie jest to wyłącznie rozmowa, co może mieć duży wpływ na dzieci. Często jednak nawiązanie takiej relacji prowadzić ma do spotkania w rzeczywistym świecie. Spotkania, które może skończyć się tragicznie. Słuszność obaw o bezpieczeństwo dzieci korzystających z Internetu w Polsce potwierdzają badania przeprowadzone przez Fundację Dzieci Niczyje w 2003 roku. Wzięło w nich udział blisko 9000 dzieci korzystających z Internetu. Wyniki badań wykazują bardzo dużą beztroskę dzieci i niski poziom świadomości zagrożeń. Podstawową zasadą służącą zachowaniu bezpieczeństwa w Sieci jest nie podawanie rozmówcom żadnych prywatnych danych. Tymczasem aż 42% dzieci korzystających z Internetu podaje obcym swój adres domowy, blisko 65% – numer telefonu. Równie istotne jest zachowanie szczególnej ostrożności w przypadku spotkań "na żywo" z internetowymi znajomymi. Ponad trzy czwarte respondentów badań Fundacji co najmniej raz otrzymało propozycję spotkania z osobą poznaną w Sieci. Ponad 25% dzieci z niej skorzystało!!! Choć większość takich spotkań kończy się dobrze, ryzyko zawsze istnieje. W obliczu negatywnych konsekwencji uzależnienia od komputera czy od Internetu, odpowiedzialni rodzice powinni przede wszystkim zapobiegać takim sytuacjom. Dlatego warto zadać sobie pytanie:

Czy wszystkie informacje udostępniane w Internecie są stosowne dla młodego człowieka? Jak interweniować? Podstawowym celem jest oczywiście uniknięcie sytuacji zagrożenia. W końcu lepiej uniknąć sytuacji, w której dziecko byłoby narażone na niebezpieczeństwo. Niestety, nie zawsze to się udaje. Dlatego ważne jest, byśmy wiedzieli, co zrobić, jeśli już – odpukać – stanie się coś złego. Może się tak zdarzyć, że dziecko przyjdzie i powie nam, że coś się stało, coś je zaniepokoiło, czy przestraszyło, z jakiegoś powodu poczuło się skrepowane.

Podstawowe zasady dla nas, dorosłych, to:

1. Nie krytykować i nie obwiniać.
2. Nie lekceważmy takiej informacji.
3. Nie zbywajmy dziecka, nie mówmy, że nie mamy teraz czasu.
4. Nie wpadajmy też w panikę, nie reagujmy nerwowo.
5. Pochwalmy dziecko za to, że nam powiedziało i zapewnijmy je o tym, iż to nie jest jego wina i może liczyć na naszą pomoc.

Możemy mieć taki odruch, by „odciąć” Internet. Z niego wypłynęło zagrożenie, więc chcąc chronić dziecko, izolujemy je od źródła zagrożenia. Wydawałoby się to logiczne. Pamiętajmy jednak, iż trzeba tu wykazać się zdrowym rozsądkiem i wrażliwością. Dziecko może odebrać to odcięcie sieci jako karę. A przecież nie chcemy karać, bo dziecko nie zrobiło niczego złego. To ktoś inny zasłużył na karę – ten, kto zagroził naszemu dziecku. Poprośmy dziecko, by opowiedziało nam, co się stało. Wysłuchajmy spokojnie, dając mu możliwość swobodnej wypowiedzi, poprośmy, by pokazało nam w komputerze, co się stało. Sprawdźmy po prostu, co tak naprawdę się wydarzyło. Czasami może to oznaczać, że zobaczymy coś naprawdę obrzydliwego. Naturalnym odruchem może być chęć wyrzucenia tego – skasowania pliku, czy listu. Nie róbnmy tego. W ten sposób niszczymy dowody. Niczego w komputerze nie wolno usuwać, zostawmy w nim wszystko tak, jak jest. Pod żadnym pozorem nie próbujmy działać na własną rękę. Mając dobre intencje możemy niechcący narobić wielu szkód, a nawet nieświadomie złamać prawo. Pamiętajmy też, że w legalny sposób nie możemy dotrzeć do danych pozwalających jednoznacznie zidentyfikować sprawcę. Jeśli mamy podejrzenie, że zostało złamane prawo, to właściwym rozwiązaniem jest zawsze jak najszybsze powiadomienie o tym policji. Nie obawiamy się tego. Udział w postępowaniu karnym nie jest co prawda niczym przyjemnym, ale w końcu wizyta u dentysty też nie jest miła, a jednak chodzić do niego trzeba. Zadzwońmy pod numer **997** lub **112** (z telefonu komórkowego) albo zgłośmy się do najbliższego komisariatu. Policjant ma obowiązek przyjąć od nas zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Oczywiście, nie każdy funkcjonariusz zna się na komputerach i Internecie. Dlatego warto podpowiedzieć mu kontakt z Fundacją Kidprotect (www.kidprotect.pl), CERT Polska (instytucją zajmującą się bezpieczeństwem sieci – www.cert.pl w ramach państwowej struktury o nazwie NASK – www.nask.pl) lub odpowiednim oficerem, działającym w Komendzie Wojewódzkiej Policji albo z oficerami Komendy Głównej Policji (www.policja.pl). Wiadomość do Komendy Głównej Policji możemy wysłać na adres email: hajduk@kgp.waw.pl. Tam można uzyskać pomoc. Jeśli sprawa wymaga przesłuchania dziecka, domagajmy się zastosowania tzw. niebieskiego pokoju (więcej informacji o procedurach związanych z udziałem dziecka w postępowaniu karnym można znaleźć na stronach Fundacji Dzieci Niczyje – www.fdn.pl). Jeśli dziecko natrafiło w Internecie na niewłaściwe treści, zwłaszcza na pornografię, to możemy zgłosić to jako przestępstwo. Nie wyciągajmy jednak pochopnych wniosków i nie obwiniamy dziecka o to. Mogło ono trafić na taką stronę zupełnie niechcący. Twórcy witryn pornograficznych bardzo często wprowadzają na nie mylące opisy, używają wprowadzających w błąd adresów.

ZASADY BEZPIECZEŃSTWA W SIECI

W Internecie kryje się wiele zagrożeń. Wystarczy jednak aby dzieci знаły podstawowe zasady postępowania i ich przestrzegały, a poziom ich bezpieczeństwa w Sieci znacznie wzrośnie. Więcej informacji o Internecie, zagrożeniach dla najmłodszych i zasadach bezpieczeństwa znajdziecie Państwo pod adresem: www.dzieckowsieci.pl

źródło: Internet

- wbrew poprzednim zwyczajom wraca zaraz po szkole,
- przestało wychodzić na podwórko,
- w domu giną pieniądze.(Czy nie potrzebuje ich na haracz ?),
- rozmawiając "kręci", unika odpowiedzi,
- cierpi na zaburzenia snu,
- stało się małomówne, tracimy z nim kontakt,
- ma zmienne nastroje, bywa apatyczne i agresywne.

Gdy zgłosimy nasze obserwacje wychowawcy w szkole, to istnieje większa szansa na znalezienie źródła lęku, a co za tym idzie znalezienie sprawców agresji.

WYCHOWYWAĆ BEZ PRZEMOCY

Wychowanie dziecka jest jednym z najtrudniejszych zadań, z jakimi człowiekowi przychodzi się zmierzyć, a zarazem jednym z tych, do podołania którym jest nie zawsze dobrze przygotowany. Celem rodzicielstwa jest wychowywanie zdrowych fizycznie i emocjonalnie ludzi, którzy będą potrafili wykształcić w sobie wiarę we własne siły i przeświadczenie o celowości własnego życia.

Tymczasem walka o zapewnienie jak najlepszych warunków materialnych, zmaganie się z problemami życia codziennego powoduje, że rodzice zapominają o ponadczasowym rodzicielskim powołaniu i czasami z lenistwa przyjmują wobec własnych dzieci postawę instruktora, nie dbając o zaspokojenie potrzeb emocjonalnych dziecka tj. Istnieje szereg nieprawidłowych postaw rodzicielskich, jednakże najbardziej negatywne skutki w psychice dziecka wywołuje niewątpliwie stosowanie **przemocy fizycznej i psychicznej**.

Badania naukowe dowodzą, że przemoc w rodzinie jest problemem społecznym:

- 60% dorosłych Polaków stosuje kary fizyczne wobec swoich dzieci do 19 roku życia;